

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Om Bord paa Hukkerten

Citation: Drachmann, Holger: "Om Bord paa Hukkerten", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 479. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid58093/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Om Bord paa Hukkerten.

Hvem sejler under den svenske Val
 Decemberratten saa lang?
 Hvem ejer den liden Hukkert vel
 Med Raa paa sin eneste Stang?
 Hvem huser om Bord i den tømrede Stue,
 Hvem ligger, hvor tusinde Farer true,
 Som laa han i sødest Behold?
 Hvem bryder sig Pokker om Svensken? —
 Det gør Peder Tordenskjold.

Og Søen brummer sin gamle Sang
 Om Hukkertens Stævn og Hæk,
 Og Vinden sætter sin Fløjte for Mund
 Og spytter sin Trille væk,
 Og Manden ved Roret faar Munden paa Gang,
 Han synes den Hundevagt bliver saa lang,
 Han skifter sin Skraa og nynner
 Med Søen og Vinden om Kap.

Saa mangel en Vise, saa mangt et Stev
 Om Dannemarks Heltestand
 Paa Flaaden vanker fra Mund til Mund,
 Og mest blandt den menige Mand;
 Hvem Visen har gjort, fik man aldrig høre,
 Men er der en Sang, som altid faar Øre,
 Trods Baadsmandstempelens Kontrol,
 Saa er det den Vise, som Rormanden nynner
 Om ham, Peder Tordenskjold:

„Peder Wessel var hans Navn
 Alt ifra sin Fødestavn;
 Skrædder skulde han gerne være;
 Pyt! sa'e Peder og løb af Lære:
 Stuen er trang, Søen er vid,
 Dér skal jeg staa min Læretid!“

„Om hvordan han lærte dér
 Melder Svensken fjernt og nær;
 Peder vidste saa ganske nøje
 Hvad der gaar til paa en banket Trøje:
 Svensken er lang, Trøjen er blaa ...“

Hej lad dog den Vise en Ende faa,
 Du spinder den altfor lang! —
 Det er Kommandøren, som staar der og skræver
 I Kobryggens smalle Gang.
 Og Rommanden op til Sydvesten ta'er,
 Men Tordenskjold spærer ham selv for Svar,
 Han synger Verset til Ende;
 Han kender den Vise saa vel.

Saa kigger han ind til Nathusets Fyr.
 En Streg til Luvart! — en Streg! —
 Saa gisser han sig til Fartøjets Part:
 Vinden hun bliver ret østen snart;
 Ved Daggry maa vi den svenske Val
 Et Par Streger nærmere lægge,
 Om Anholt vi over vil strække! —

Og Kommandøren han sætter sig ned,
 Belyst af Kompasslampens Lue;
 Det er, som en Skygge, en flygtig, gled
 Over Mundens trodsige Bue:
 Misundelse; ja! min Aktivitet
 Den har de Herrer for fuldtvel sét,
 Den hover dem ikke derhjemme;
 Og nu skal jeg kaldes til Kongens By
 Og føres i ny Slags Klemme!

Det er den Vise, det gamle Stev,
 Det evige et og det samme:
 De sidder og piber i Musehuller,
 Men haver ej Saar eller Skramme;
 Om noget jeg evner, saa raaber de: mer!
 Om meget jeg vover, straks Føjler de ser; —
 Jeg voved dog Pelsen for Strømstad
 Paa mine Galejer og Pramme!

Naa! lad mig kuns miste Kommandoskab,
 Og lad dem kuns hyle om Død og Tab:
 Til kort kan jo komme den bedste Sag,
 Den bedste Raison kan fejle.
 Skal atter i Kølvandslinje jeg gaa,
 Og kan jeg ej længer paa egen Haand slaa —
 Jeg skal baade slaa og sejle
 Under det gamle Flag!

Saa synger jeg op under Stykkernes Brag. —
 Det vil de vel ikke forbyde;
 Og vist skal min Konge fornemme den Dag,
 Hvor Tordenskjolds Navn i et Hædersslag
 Fra Sundet til Norge skal lyde;
 Thi Tordenskjold tager Revanche for sidst;
 Den brænder min Sjæl som en Brand: —
 Jeg skriver kanske som en Cancellist,
 Men jeg snakker, Gudsblod! som en Mand! —

Og Hukkerten staar gennem Natten hen
 Sin Kurs under svenske Val; —
 Imedens saa ville vi kigge paa den,
 Som gaar dér paa Heltens Befal;
 Den haver en Ladning af Jern i sin Bug
 Samt alt, hvad der hører til Heltens Brug,
 Og saadant er ikke saa ringe;
 Selv er den et lidet, skrøbeligt Trug,
 Men dens Fører har Malm i sin Bringe.

Og som det er Tordenskjolds vældigste Tag,
 Som snart paa dens Planker skal tages,
 Saa ville vi nævne hver liden Sag
 Om Bord, mens det midlertid dages;
 Den Hukkert at se til er kendelig tam,
 Men glubende Viidt er deri:
 Først Kommandør Tordenskjold selv, og med ham
 Hans hele Menageri.

To Ulve, en Røvefamilje med Børn;
 De laa nu i Rummet dernede,
 Men agter i Hytten laa Heltens Bjørn,
 At Herren ej skulde sig kede;
 Saa tidt som han var i lidt daarligt Humør,
 Saa stilled han op imod Hyttens Dør
 Sin Bamsse, sit thrønderske Frændskab,
 Og gav med Pistolen mod Ørerne Ild; —
 Bamsen den brummed sagtnodig dertil:
 Den vidste, det var kuns i Venskab.

Saa findes om Bord Kommandørens Tøj:
 Et pynteligt engelsk Service
 Af Tin; og Brokade, en Stabel saa høj,
 For Kenderes Blik en Delice;

Og Kunstsager er dér, helt rare at se,
 Og Kasser med Penge, hen imod tre
 Gange ti Tusind Dalers Salær
 For Heltens Meriter — og dertil hans prægtige
 Samling af Skydegevæhr.

Hans Mandskab? — ja Mandskabet var jo ej stort:
 Omtrent en Snæs Mand, alt i alt;
 Hans Hovmester Hartz, og hans Skriver Hr. Kurt
 Han tog dern saadan, som de faldt;
 Og som Kommandøren er Grand-Seigneur,
 Sit eget Orkester han med sig før' —
 Det blæser Fanfarer i Slaget,
 Og Spillemand er det af Faget.

Den ene slaar Pauke, seks blæser, tru-trut,
 Trompet; to Lakøjer foruden;
 En halv Snæs Matroser, — og saa er det Slut
 Med Dyr og med Folk dér paa Skuden.
 Saa glider da Hukkerten sorgløs sin Vej
 Igennem den natlige Ro;
 Men Tænderne, Skudens Kanoner, bør ej
 Forglemmes: — der er ikkun to!

I Formiddagsvagten, da Bamsen sin Tur
 Paa Dækket just tænker at ta'e,
 Man øjner en Sejler; han er vist Filur!
 Hvad vil han? hvor kommer han fra?
 Han kommer fra Winga, til Warberg han gaar,
 Men om han ej andensteds vil ...?
 Jo, nu har han set os; han vender og staar
 Herved; — han har Jageren til!

Mig tykkes, jeg kender den Fyr fra i Fjor! —
 Fregat! — ja jeg tænkte det nok.
 Hej, Gutter, skær ud i den Læsejlsblok —
 Han bliver os lidt for stor,
 Aha; han kan skyde! Det kunde vi med,
 Om ellers vi agted derpaa;
 Men bedre at kvitte unødig Fortræd —
 For denne Gang er vi de smaa! —

Saa pynted de Hukkerten artigen ud
 Med alt, hvad som Vinden kan fange;
 Fra Dækket til Toppen hang Klud ved Klud;
 Hun hvislede frem som en Slange;
 Dog var hun ej „Ormen“, hin raske Snav,
 Den havde saa vist haft et større Jæv; —
 Og svenske Fregatten kom skummende klods
 For Vinden; og Tordenskjold raabte:
 Nuvel; vi maa bie og slaas!

Og med sine tvende Kanoner han skød,
 Og hejsed i Toppen sit Flag;
 I Gensvar en artig Godmorgen han nød
 Af Fjendens det fulde Lag;
 De Kugler en Vej gennem Hukkerten fandt
 — Til Ulvenes Hylen og Gøen, —
 Og Trommen blev lige med et vakant,
 Da Paukeren plumped i Søen.

Spil op, Musikanter! Tordenskjold bad.
 Trompeter! slaa væk paa Trommen! —
 Og fluks med sin Riffel en Svensk han skød,
 Som stod dér og viste ham Vommen;
 Og atter han modtog Fregattens Lag,
 Og atter saa skød han en Svensk i hans Bag
 — Og næsten sig selv i sit ivrige Jag,
 Da Flinten kom ind i hans Frakke; —
 Og lod saa sit engelske Tin-Servic'
 Til Skraa for Kanonerne hakke.

Da undredes Svensken. Fregatchefen tren
 I Røstet med Raaber for Mund:
 Stryg Flaget, for Djævlen! hvad er Du for en,
 At her Du vil skydes i Bund? —
 Men Tordenskjold tyssed paa Spillemandsbanden:
 Du taler om Djævlen: aa ja, saa min Sandten,
 Blandt Svensken han gaar for min Fa'er;
 Thi Tordenskjold er jeg, og ta'er Du ham fangen,
 Saa er Du en Satan til Kar'!

Saa slog Peder Tordenskjold Kryds efter Kryds
 Med Hukkerten, hullet og liden,
 Og snart var han tværs for Fregattens Klyds,
 Og snart var han orme paa Siden;

Hans Tjenere laæd', han seiv lagde an
 Og skød med sin Riffel Mand efter Mand
 Blandt Fjendens forfærdede Skare;
 Og hver Gang en Svensker blev truffet og faldt,
 Lød Pankers og Horns Fanfare.

Dog, ulige Leg er en farlig Leg
 I Længden, det skal man vel kende,
 Og Hukkerten girede Streg efter Streg
 Og mægted knap længer at vende;
 I Rummet laa Ulvene ynkelig skudt
 — De Ræve sig vidste at hytte —
 Mens Bjørnen paa Dækket stod trolig til Slut
 Hos Herren, den Mesterskytte.

Den rysted sin Pels, hver Gang Splinterne fløj,
 Og virred med Øret mod al den Støj —
 Den var jo kun vant til Pistoler;
 Den saa' lidt forbavset langs Dækket ned,
 Hvor en af Orkestret i Døden sig vred
 Og Resten blæste, saa Angstens Svød
 Randt over de tressede Kjoler.

Da gik gennem Vinden den svenske Fregat.
 Paa Skansen med Raaber for Munden
 Stod Chefen; og atter tog Traaden han fat,
 Men denne Gang høflig, forbunden: —
 Hr. Tornskjold, nu er vel for Æren bragt
 Tilrækkligen Offer — ja mere;
 Og tør jeg vel mig som Hans Æresvagt
 Til Gøtheborg nu gratulere? —

Men Tordenskjold kasted sin Riffel til Kind; —
 Med Fingren ved Afrækkerkrogen
 Han raabte: Som Fange — til Gøtheborg ind —
 Nej aldrig skal Du eller nogen ...!
 Og Riffelen knalded; — et purpurrødt Væld
 Sprang hist fra Fregatchefens Bryst.
 Det var blandt de Skud, som var værdig en Tell
 Og som bær' gennem Sekler sin Røst.

Og ud Kommandøren med Haanden slog:
 Fanfarer og Hurra der klang;